

Sagesmännens namn, adress, födelseort och födelseår:

Carl Aug. Karlsson, född i Hannäs socken den 11 juli 1862. Nu bosatt i Kvarnhagen, W. Tryserum.

Frans Aug. Johnsson, född i Gamleby den 11 sept. 1846. Nu bosatt i Tjustad, Nelhammar.

En del gamla fiskare inom socknarna:

Gamleby, Ö.Ed, V.Ed, Ukna, Hannäs, Gärdserum, Tryserum m.fl.

Fiskevatten

I följande anteckningar avses insjöar, smärre åar och bäckar.

Fasta avstängningar

Oaktat ypperliga lägen för sådana anordningar i dessa vatten, särskilt gäddvirkar, har man icke kommit underfund med det stora värde dessa skulle medföra. När man här talar om rishag eller virkar möts man av fullständigt oförstående. Risvasar är också mycket sällsynta. Men fiskar gör man - och har alltid fiskat - utan att göra det minsta för fiskets bestånd.

Som av följande kommer att framgå skattas än dock gäddbeståndet så kraftigt att andra fiskearter, såsom abborre, lake och mört ständigt förökats. Sedan notfisket alltmera indragits har man övergått till såväl vinter, som sommarfiske med gäddsaxar och detta så allmänt att isarna utanför nästan varje sjöstrand närmast liknar ett kalhygge där buskar börja sticka upp överallt. Man ställer nämligen risruskor som märken vid varje sax. Och invid vassbänkar och på grund med lerbotten stå "gäddpålar" för sommarfisket i täta led.

Ålkista

En och annan sådan i åar och bäckar har förekommit även i äldre tid. Ålkistor byggas i vattenfall och voro förr mycket enkla. Det berättas från flera håll att innan sågverk uppfördes längre in i landet man byggde ålkistor av rundvirke på följande sätt: "Sumpen" = själva kistan - timrades av rundvirke på samma sätt som hus byggdes = knut timring - men så glest mellan stockar att vattnet lätt strömmade ut. Å ena gavelns översida lämnades rum för "rännan" vars andra ända sträckte sig upp i fallet vid pass 6 å 8 alnar. Rännans spets måste nödvändigt räcka in i själva sumpen ca 12 å 15 tum. Annars gick ålarna tillbaka upp mot strömmen. Virket i såväl sump som ränna var ca 6 tum tjockt. Sumpens storlek ca 4 x 4 x 3 fot. I vissa fall byggdes sumpen i den form större stenar eller bergklippor medgav. Till detta fiske hörde även "stämmelucka" eller "stämmeläm". Då sumpen vittjades placerades stämluckan mot rännans inlopp så att tillströmmande vatten trängdes år sidorna varvid sumpen blev vattenfri och ålarna lades i säck eller korg med lock. Vid vittjningen lyfte man undan 2 å 5 av de stockar varav sumpens tak utgjordes. Rännan var icke överbyggd.

Flyttbara fiskfällor

Mjårdar tillverkades för lång tid tillbaka av unga videstammar - kvistar användes endast vid sammanfogningen. Mest har man dock använt sig av spjälor, spingade ur fullständigt kvistfri och mogen fur. De äldst kända mjårdarna hade en "hatt" = igång, senare två ingångar. Hattarna knötes till maskor av tågor av granrötter. Sådana tågor kunde fläkas ut med bara fingrarna. Så sent som mot slutet av 1800- talet användes dessa mjårdar. De voro alltid runda och bestod av hatt, stomme, hals och gjordar. Vid utläggning risades hattarna med fint granris varav man även gjorde en "buss" att täppa till halsen med. Mjårdens längd var ca 4 fot med 2 fots diameter. Nu användas s.k. "katsar" av galv. järntråd.

Ryssjor

Som förut nämnts ha ryssjor för fast läge icke förekommit här. Däremot ha ryssjor för löst läge funnits under all känd tid. De äldsta kända voro av trä och fyrkantiga. Dess längd var ca 3 alnar, höjd och bredd 3 fot. De voro dels av vide, dels av spingad furu med ingång av rottågor. Fyra båggar vid vilka man kunde skarva ihop spröt eller videstammar - icke kvistar. Mellan bågarna flätades rottågor så att stammarna förblev på rätt avstånd från varandra. Se teckning 1. Ryssjan

placerades mellan tuvor där gäddan hade sin lekplats. Fanns ej tuvor ersattes dessa med för tillfället utlagda enbuskar. Numera vanliga ryssjor med en eller flera armar.

Självfångande nät

Ha använts så långt man känner av gången tid. Ute i socknarna bodde förr en och annan nätbindare som med detta sitt arbete kunde tjäna in 6, högst 8 shilling per dag om 12 á 14 timmars arbetstid. Såväl nät som notar tillverkades av lingarn. När två eller flera kommit överens om att tillsammans anskaffa not = bilda notalag - skulle envar i notalaget släppa till lika mycket garn, spunnet på samma sätt och således av samma grovlek. Bindningen av skilda delar av noten överlämnades åt skilda nätbindare enär det eljest skulle tagit allt för lång tid att få noten färdig. När så alla delar äntligen kommit "notabasen" tillhanda överlämnades det hela till någon som kunde "sätta ihop" och skjuta noten, Man hade då anskaffat tillräckligt antal horn av oxar eller kor, stundom gethorn till sänken. Dessa fästes med spetsarna mot strängen å ömse sidor. I många fall var sänken och flöten så avvägda mot varandra att man kunde "dra sänknot" = efter botten - när hornen fylldes med sand eller småsten och hålen tilltäpptes med träpluggar. Utan denna extra sänkning drog man "flötnot" eller "uppflånt". Till flöten användes alltid tallbark. Notens olika delar äro sträng, grundarm, fulldjup, hugget och "kalven". Över kalven = kilen - utgöres flötet av ett bräde, ca 3 aln långt, 5 tum brett och 1 tum tjockt, s.k. "kalvskiva". Benämningen "kalv" är icke fullt allmän här men väl i västra Småland och södra Östergötland. Här sägs ofta kil eller strut. Strägen kallas stundom "töga" eller "töjja". Till noten hör även "notatjuga" eller "krycka" samt "bågen". Se teckning 2. Vid öppet vatten lägges noten på "bår" till och från fisket.

Vinternot förekommer icke här.

Maskstorleken är icke densamma i hela noten. Således har grundarmen grova maskor, fulldjupet finare och hugget jämte struten ännu finare, beroende på vilket fiskslag noten är ämnad för, Numera bestämmes sådant i allmän lag, vissa vatten dock undantagna.

Not utan kil kallas sköte och användes endast vid fångst av agn.

Håvar

Sänkhåv vid fångst av löja eller "gli". Undertagshåv då man tar in ål eller större gädda som fångats med annan redskap. Rund med ca 2 fots diam. Fina maskor till agn eljest grova. Skaft, krans och garn.

Krokfiske: Ståndkrok

Innan de numera så moderna gäddsaxarna kommit till användning brukades den gamla grova gäddkroken av mässing med tafs av samma metall. Den finare gäddkrok som nu tillverkas är bäst i klart vatten, där saxarna är mindre lämpliga. I sjöar och gölar ned dybotten eller lerblandat vatten är saxarna bäst. De i denna ort äldst kända revarna till ståndkrok spans av grovt lin.

De voro så grova att man nödgades göra tjugarna med minst 5 tum långa grenar i klykan, Se bild 3. Självväxta klykor utbytas numera mot kvistar av eneträ som böjes till hästskoform.

Att "sätta ut" ståndkrok eller saxar tillgår på följande sätt: Utanför uddar eller täta vassar, där gäddan förmodas "stryka", huggs hål med ca 8 tum diameter. Den verkligt kunnige fiskaren lodar så djupet. Befinnes detta, vara lagom göres hålet väl rent med isskopa. Den senare kan ha skilda former och ersattes i många fall med en mindre vattenskopa eller träslev. Av reven upplindas så mycket på klykan att betet kommer på önskat avstånd från botten. Betet fästes på kroken enl. teckning 4. Det hela sänkes seden revens övre ända fästats om en käpp som lägges tvärs över hålet. Nu återstår endast "ståndkroksruskan" som markerar platsen. Den bör ställas med viss beräkning, t.ex. så att man bestämt vet att revens fäste i käppen befinns en halv aln rakt mot närmaste strand. Efter snöfall behöver man då ej söka eller av misstag hugga av reven.

"Vintermete" = pimpling

Revar spunnos förr av "kotagel" = de långa håren på svansen. Senare lärde man att "spinna" revar av långa hästtagel. Detta tillverknings sätt kan med rätta icke kallas "spinna" när man använde sig av tråklykor. Har tidigare insänt prov därpå.

I äldre tid "stöptes blink" av bly. I en tallbark skar man ut blinkets form som så fylldes med smält bly. I mån av tillgång utbyttes senare blyet mot tenn. Reven fästes enl. bild 5. Till detta fiske hörde även metkorg, "metspade" och isbill. Metkorgen tillverkades av utkluvna enestickor. I många fall var locket av samma material med ett ovalformigt hål i mitten. Genom detta lades fisken efterhand ned i korgen. Metspaden användes dels att kasta upp större isbitar ur hålet, dels att fånga reven med vid fiske i djupt vatten. Se bild 6.

"Lakamete" är okänt här.

Krokfiske i öppet vatten: Ståndkrok

Vid undersökning av vassbeväxta stränder finner man spön, eller delar därav, tydligen använda till ståndkrok, som äro flera hundra år gamla. Den del av spöet som ständigt varit under vatten ruttnar så långsamt att den angivna tiden sannolikt icke är för hög, snarare tvärtom. Ett påtagligt bevis härpå utgör det fakta att de mest anfrätta spöna stå så nära stranden och i så tät vass att man på mycket lång tid icke kunnat ställa krok där. Så finner man bättre bibehållna spön allt längre ut till de nysatta i själva vasskanten. - Krok och revar lika med vinterfisket.

Långrev

Han skiljer på ål- och gäddrev. Gamla fiskare berättar att man i deras barndom använde revar som voro ytterst besvärliga att reda ut när lingarnet "knarrade" sig. En ny sådan rev skulle kokas innan den lades i sjön. Då blev hon bättre att "re".

"Hel rev" var på 100 krok med 2 famnars mellanrum. "Strängen" = själva linan - tvinnades grovt. Tafsens finare. I stället för rev låda användes "klynna". Se bild 7. Till bete användes daggmask som påsattes före revens utläggning. När senare revlådan kommit till betades reven före utläggningen.

Nutidens ålrev har sträng av 18 trådigt bomullsgarn. Tafs av 12- trådigt. Till bete användes ofta löja eller nors om våren när denna lekt och kunnat fångas, således efter Ture och Tyko. I smärre insjöar fångas aldrig nors under annan årstid. Såväl löja som nors påsättas vid utläggningen enl. bild 8.

Ålreven sänkes genom att stenar av ett hönsäggs storlek anbringas vid ca var 4-de krok. Reven skall nå land med båda ändar. Vid svårt bottenfäste placeras en "kape" = flöte - på strängen och så börjar man från andra ändan. När man hunnit fram till kafen läggs båda strängarna tillsammans och så drar man tills fästet följer med om det är en mindre trädstam e.d. - eller reven brister av.

Gäddrev

Denna är i regel något kraftigare än ålreven, men av samma material. Då vanlig ståndkrok användes fästes kroken i revens tafs sedan man vid utläggningen "satt på" betet som oftast är mört. "Hel rev" är 50 krok på 150 famnar sträng. Med bark eller lätta trästycken = "kavar" - "flötar man upp" reven. I båda ändar sänkes reven medelst en sten.

Vanligt sommarmete

På tidigt stadium spann man revar till speciellt detta fiske. "Kotagel" var då vanligast som material. Flötet gjordes förr av tallbark, senare användes kork. I båda fallen skulle reven glida genom ett vikt

tuppfjäder enl. bild 9. Med fjäder av höna blev fisket dåligt. Man kunde förete klara bevis för att mete med tuppfjäder fiskade betydligt bättre. Metspö letade man i skogen. Och helst av finväxt gran, men även tall, björk och hassel dugde. Fisket skedde såväl från land "landmete" som eka. Medelstor röd mask av det slag som anträffas i "stickebacke" = avskrädet på "vedbacken" = där man högg husbehovsved, var bäst. Mindre daggmask kunde även duga. I senare tid vill man helst ha äling¹ eller små löja till bete. "Sänke sten" = dragg - nödvändig vid mete från eka.

Huggkrokar

"Hjälpekrok" kallas den hugg- eller undertagskrok varmed man tar upp en fisk som helt eller delvis fastnat på krok från dragg, långrev, mete eller annat krokredskap. Vid nätfiske av lax, röding, gädda och andra större fiskarter användes undertagshåv.

Huggkrok användes även som självständigt redskap vid fångst av lake under lek. Den som passerar Hovs kyrka vid sjön Tåkern i Östergötland en sen kväll i slutet av februari eller början av mars månader blir litet undrande vid anblicken av de många lysen, oftast vanliga lyktor, som synas litet varstans på isen av den å som genom Hovgårdens park mynnar ut i sjön. Det är lakfiskare. Man huggar upp = "väcker" - en ca 1 meter bred och 2 meter lång ränna i åns tvärriktning där vattnet är ca 1 aln djupt. Rännan göres väl ren från is eller snö. Lyktan, eller annat lyse, placeras på ena kanten av rännans mitt och fiskaren ställer sig på motsatt sida. Vid denna tid gå lakarna upp mot strömmen att förrätta sin lek på stundom mycket grunt vatten. De synas mycket väl och huggas direkt med kroken vars skaft bör vara ca 1 meter. I andra delar av södra Sverige tycks detta fiske vara okänt.

I detta sammanhang må omnämnas ett fiskesätt som sannolikt är föga känt. Ifrågavarande fiske har bedrivits i södra Östergötland, där mången mindre insjö med sand- och lerbotten är synnerligen rika på kräftor. Så långt någon mins eller i övrigt vet om gången tid har kräftfiskare vid lyse medfört ett redskap bestående av en käpp, ca 1 meter lång. Från käppens yttre spets är fäst ett fint men starkt snöre också av 1 meter längd, vid detta snöre bindes en krok, som förr var hemmagjord, men senare utbytt mot vanlig krokklase "dragg" med 3 spetsar. Den förre kroken hade blott en spets med 1 tum avstånd från basen. När kräftfiskaren vadar fram med sitt lyse ser han en och annan abborre och gädda som under nätter med mild väderlek, särskilt strax efter regn, kunna förekomma så talrikt att det lönar sig bättre att fånga fisk än kräftor. Vid detta fiske erfodras lyse, "lysmete" = den omtalade käppen med tillbehör samt fiskpåse, den senare i regel av säckväv med repstump eller band att lägga över axeln. Fiskaren närmar sig försiktigt varje större fisk tills han kommit inom räckhåll. Då stannar han, sträcker fram och för käppen så att kroken kommer under fisken. Ett kraftigt ryck och fisken är fångad. Vid fiske med den gamla kroken skrämdes ofta fisken när kroken bas då måste falla emot fiskens sida, då spetsen av sig självt vändes inåt fiskens buk. Än i dag "lysmetar" man, dock betydligt mindre än i gången tid.

Ljuster och ljusföring

Numera användes ljuster endast i undantagsfall och då av den gamla hemmagjorda typen, Nya ljuster tillverkas troligen icke. Men än idag talas om skickliga ljustersmeder som kunde tillverka "tingliga" lätta - doningar som även voro synnerligen starka. "Klumpiga" = tunga - huggljuster kunde däremot smidas av nära nog vilken hemmasmed som helst. Man har alltid skilt på hugg- och kastljuster, det förra av bred konstruktion för huggning av "hel lek", d.v.s. de två eller tre gäddor som sida vid sida förrätta sin lek. Honan befinner sig då alltid mellan de två hanarna som i regel är mindre. "Stången" = skaftet - till detta ljuster skulle vara 5 alnar långt. Den lättare och i alla avseenden smidigare kastljustern skulle ha 3 alnars stång. Uttrycket "stöja" tycks härleda från St. Anna skärgård. Ljustering har förekommit såväl vid dagsljus som lyse, då brandjárn använts. Men kolare och andra som haft bruk för brandlyckta ha funnit denna vara lika bra. I båda fallen är järnet placerat så att glöden falla ned utanför farkostens reling.

¹ Elritsa

Vid dagsljus utfördes fisket från land, eller så att man vadade ut så långt man kunde. Med båt skrämde man bara fisken.

Helt annat blev förhållandet vid lyse, då skenet villade fisken så att den icke blev rädd för en närmande farkost, åtminstone ej förrän, denna kommit inom räckhåll. Och då var det försent att fly ljustret hade fallit.

Vid stöje för lyse tarvades en vid just detta fiskesätt van ljusterförare, ty här besannades ordspråket: "skenet bedrager". Då skenet föll mot ljustrets undersida syntes detta så nära att man ofta högg över = på andra sidan - fisken. Den tränade ljustermannen högg dock aldrig miste.

Verkligt förstklassiga kastljuster ha icke tillverkats eller använts i denna del av landet.

Ljusterfiske vid dagsljus

Någon timme före solnedgången befinner sig fiskaren vid lekplatsen där han lyssnar efter "slag" samtidigt med att han nogsamt överblickar området, ty det händer att gäddan är i full lek utan att åstadkomma de häftiga rörelser som benämnas "slag" och som höras på hundratals meters avstånd. Men över lekande gäddor ringla sig alltid vågkammar som markera såväl själva leken som även åt vilket håll denna drar sig. Det gäller då att ställa sig i försåt, helst i skydd av någon buskväxt eller, där sådan saknas, intaga böjd ställning med till hugg färdigt ljuster. Men ej alltid fortsätter leken antagen riktning. Den viker stundom av kring en tuva och drar sig tillbaka igen. Sällan lyckas då fiskaren att vada inom räckhåll, han upptäcks, och med ett kraftigt slag förpassa sig gäddorna ut på djupare vatten. Kastljuster är till för att undgå dylika missöden. Med ett sådant i säker hand kommer man nästan alltid inom räckhåll, d.v.s. 8-12 meter.

Ljusterfiske vid lyse

Detta fiske kan pågå under hela natten, men är bäst från midnatt till soluppgången: Flatbottnade båtar, helst ekor, lämpa sig bäst som farkost. Bland vass och sjögräs vid lekplatsens yttersida stannar ekan, fiskarna, två till antal, lyssnar åt vilket håll de flesta och kraftigaste slagen höras. Då man förvissat sig därom, förses brandjärnet med "töre", som nu antändes, varpå ljustermannen intar sin plats i ekans akter. I regel är lyset placerat till vänster om ljustret, när högra armen bör vara helt fri för de rörelser denna kan nödgas utföra. Sakta "hamnar" eller "stryker" roddaren mot närmaste gäddor, som fortsätta sin lek tills ekan kommit 2-4 meter nära, då leken avstannar. Nu ser man gäddorna, som med stora, glänsande ögon beskåda själva lyset och ljustret faller. Så pågår fisket tills strax före soluppgången, då flertalet gäddor gå ut på djupare vatten där de stanna kvar till aftonen.

Klubba = "dunka" - fisk

Detta fiske tillhör egentligen en för länge sedan gången tid. Tillgången på fisk av alla arter var då betydligt större än nu och det berättas också om verkliga storfångster med klubba. När blankisen var ca 1,5-2 tum tjock begav man sig ut med "lakaklubban" som var av masurbjörk och försedd med två alnar långt skaft. Man följde stränderna med sandbotten, såg sig noga för och närmade sig försiktigt de större fiskar man upptäckte, ty det hände eljest att dessa skyndade ut mot djupen. Hunnen inom räckhåll slog fiskaren ett kraftigt slag mitt över fiskens huvud varvid det gällde se till att klubban föll med en av sina jämna ytor platt mot isen. Vattnets häftiga tryck mot fiskens huvud kom denne att för någon minut förlora sansen, då man skyndsamt högg hål och med vanlig huggkrok förpassade fisken upp på isen. På detta sätt fångades huvudsakligen lake och gädda, men eftersom lake i regel blev större delen av fångsten, kallade man fisket "dunka lake".

Skjutning av fisk

Skjutning av lekande gädda har under all känd tid förekommit inom vissa delar av södra Sverige, Äldst torde detta bruk ha varit inom Östergötlands län. Men även så sent som på 1890-talet sköts mängder av gädda i sjön Sommen med kringliggande insjöar och gölar. I stort sett är detta bruk

---

bortlagt, dock icke fullständigt. Man använder vanlig hagelbösssa och siktar något under den i vattenbrynet synliga ryggen. Ofta fångas hela leken 2 á 3 gäddor i ett skott.

Sprängning av fisk

har förekommit i mycket små gölar samt bland siklöjestim i större insjöar. Ett förkastligt fiskesätt när man endast kan fånga en mycket liten del av den sprängda fisken. Man binder fast dynamiten vid ena ändan av en smal och torr käpp av 1 meters längd. Då tråden antänts kastas käppen i vattnet, då den ända varvid laddningen är fästad sakta sjunker tills käppen blir stående med själva spetsen över vattnet. Som bekant är spränger dynamit utåt och nedåt, varför allt liv inom flera, meters område dödas eller bedövas. Då luftblåsan sprängs i all den fisk som befinner sig i närheten av laddningen sjunker denna, genast till botten. Endast bedövad fisk kan fångas med håv eller bara händerna.

Förgiftning av fisk

torde vara liktydigt med att "fylla" berusa - densamma. Berusningsmedlet liknar små flata frön och köpes på apotek.

Snarning av gädda

En gammal fiskare berättar att hans far brukade skära ut en viss sena vid nötslakt. Denna sena skulle vara ojämförligt bra att snärja gäddor med. Senare användes mässingstråd. Snaran fästes vid spetsen av ett ca 3 meter långt spö. Metall tråden bör vara 2 meter lång och försedd med en fin ögla i slutändan. Genom att böja tråden in genom ögla bildas en snara. Under lugna och soliga dagar gå gäddorna upp på mycket grunt vatten, där de stå fullständigt stilla hela dagen, såvitt icke åska eller häftigt regn inträffar, då de genast gå ut. Egendomligt nog behöver fiskaren icke iakttaga synnerligen stor försiktighet där han sakta skrider fram. Gäddorna tro sig tydligen icke kunna upptäckas då de stå absolut stilla. När gäddan blir synlig formas en snara något större än fiskens, grovlek. Snaran vrides till sådan ställning att fiskaren från sin plats kan föra den framifrån till något bakom gälarna då ett häftigt ryck förpassar fisken upp på stranden. Fiskar på upp till 2 kg fångas på detta sätt, men flertalet, "snärjegäddor" väga blott 0,5 kg.

Slagspö

Sedan ljustret börjat läggas åt sidan har man i en del socknar vid gränsen mellan norra Småland och Östergötland ersatt detta fiskesätt med "slagspöet". Teckning 10. Ett lätt spö, helst av gran och ca 4 meter långt, förses med 10 - 12 st 6 tum långa spikar i likhet med teckningen. Spikarna måste böjas inåt och slipas vassa när de eljest icke tränga igenom fjällen på en stor gädda. Då man drar till sig de på spikarna fasthuggna gäddorna måste spöet tryckas nedåt så att fiskarna icke kan arbeta sig lösa. Slår man vinkelrätt över en lek kan man stundom få 2-5 gäddor i ett slag.

Fiskekrokar av trä

Det slag av krokar av trä, varav prov bifogas, ha använts såväl vid fångst av gädda och lake samt större abborrar. Gamla fiskare säga bestämt att dessa är bättre än nutida "skräp" av metall. Betet bestod av mört och placerades som bild 11 visar. Användes ända till slutet av 1600- talet.

Det bifogade blänket har använts vid vintermete för abborre. Man satte fläskbitar eller kött av spädkalv på krokarna.

Kroken med blyhölje är en gammal slantkrok. Själva kroken är gjord av en paraplyfjäder som förr ofta användes för sådant ändamål.

Tillägg till fiske med not

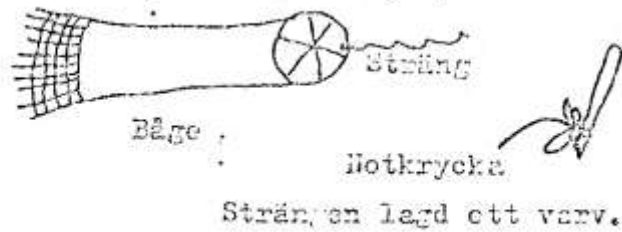
Inom Ukna och V. Eds socknar hade man förr en ca 8 alnar lång och torr stång, helst av gran, fastbunden vid kalvskivans mitt. Stången kallades "Klockarn" och man hade i många fall snidat

överändan i form av ett människohuvud. Vid notdragning på djupt vatten stack "klockarefar" upp sitt huvud, utvisande notens läge. Var det någon stor fisk i noten "nickade" klockarn. Denna rörelse uppkom givetvis genom fiskens häftiga anlopp mot noten. När kalvskivan blev synlig lade sig klockarefar raklång på vattnets bryn - han hade fullgjort sitt värv.

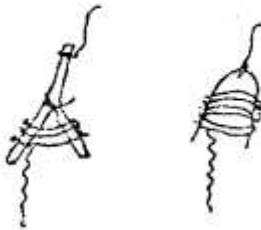
Teckning 1.

Teckning 2.

Teckning 3.

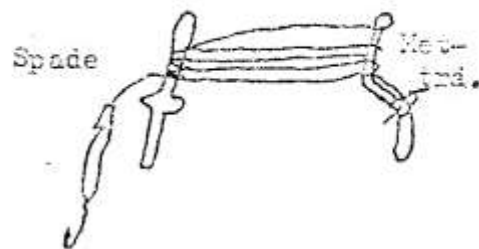
Teckning 4.

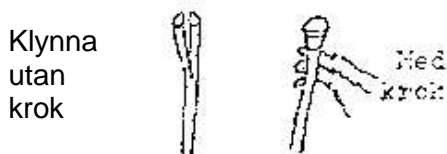
Teckning 5.

Teckning 6.

Teckning 7

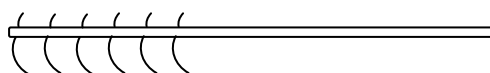
Teckning 8

Teckning 9

Teckning 10

Slagspö

Teckning 11.

Han öppnade fiskens buk, stack hål i ryggen och förde tafsens genom detta. Själva klyknan måste vändas mot stjärten.